

Scrisoare pentru Honeybunny

"Dragă iubire am ales să-ți transmit tot ce mai aveam pe suflet prin intermediul scrisului. N-am fost prea bun la vorbit și mi am găsit mereu cuvintele mai ușor în scris.

Plus că atunci când vorbesc mult și-ți țin prelegeri vocea mea începe să te irite.

Se spune că primul lucru pe care-l uiți la un om este vocea deci n-o să poți reproduce scrisoarea cu aceeași tonalitatea.

Poate în interpretarea ta o să sune mai bine.

În primul rând scrisoarea paradoxal nu e pentru tine ci pentru toți oamenii care au ajuns sau urmează să ajungă în situația mea și pentru mine care trebuie să refulez toate gândurile care nu-mi dau pace.

Spre norocul meu tu nu-mi urmărești postările de pe site și ți-ai închis și facebook-ul deci probabilitatea s-o vezi este minimă.

Azi este 15 iulie 2018 și se împlinesc exact 11 ani de când mi-ai schimbat viața pentru eternitate.

Azi este și prima zi în care mi-am dat seama că nu te mai iubesc.

Nu te mai iubesc de ani de zile.

Știi eu le țin la oameni prelegeri cum că iubirea este cel mai important lucru din lume dar eu nici n am băgat de seamă că eu nu iubeam.

Un orb nu-l poate conduce pe un alt orb decât într-o groapă.

Mereu când ne alintam în jocuri de cine iubește mai mult ajungeam amândoi la aceeași concluzie.

Normal că eu.

Cea mai greșită interpretare ever.

Am fost șocat să descopăr că în toți anii aceștia tu ai fost cea care m a iubit cu adevărat, necondiționat iar eu am fost doar o imitație ieftină de iubire.

Tu ai fost mereu Adidas iar eu Abibas.

Nu înțeleg cum ai stat lângă mine atâta timp.

Eu în locul tău ori mă opream mult mai devreme ori așteptam 50 de ani să-ți dau cu sapa în cap.

Probabil m-ai iubit enorm apoi au apărut copiii, apoi au fost anumite rețineri de ordin social și cea mai mare capcană a fost veșnica speranță a ta că mă voi schimba.

Mereu ai trăit cu impresia că pot să fiu schimbat în bine. Că voi ajunge acel om la care visai.

Între noi fie vorba și tu ai făcut o selecție proastă chiar de la început.

Adică în momentul în care te îndrăgostești de cineva creierul tău are imaginea ideală a unui partener iar cu cât acesta e mai aproape de ideal cu atât te îndrăgostești mai ușor.

Idealul tău era un bărbat bine făcut, înalt, cu o situație financiară ok sau măcar cu un potențial bun, cu simțul umorului, care să te protejeze și să aibă grijă de tine mereu și lângă care să te simți în siguranță.

– Ce aveam eu din toate astea ?

Păi ceea ce am și acum. Simțul umorului.

Puteai spera la unele îmbunătățiri din partea mea dar aia cu înălțimea chiar nu mai aveam ce să-i fac. Mi-ai spus după câțiva ani că ți-ar fi plăcut să fiu mai

înalt.

Văzusem în perioada aia un documentar cu o tipă din Ucraina care-și tăia tibia pentru a mai crește câțiva cm dar nu eram pregătit pentru asta.

Îți dai seama cât de mult m-ai iubit dacă ai stat lângă mine atâta timp deși aveam doar o singură calitate din cele pe care le doreai ?

Știu că femeile zic că simțul umorului este una dintre cele mai importante calități pe care le caută dar totuși cât umor să am și eu ? Doar nu țineam spectacole de stand-up comedy în fiecare seară.

Eu când am intrat prima oară în contact cu tine beai cot la cot cu fraimiu whiskey cu suc de pere, fumai, aveai un limbaj ușor vulgar și părea că-ți place mult compania bărbaților.

Nu erai chiar femeia visurilor mele.

Dar în spatele acestei imagini neatrăgătoare se afla un suflet incredibil de bun, de care m-am îndrăgostit iremediabil.

M-a impresionat mult și povestea ta de viață și am simțit că tu ești persoana pe care trebuie s-o fac fericită. Persoana de care trebuie să am grijă și s-o iubesc.

Te-am iubit destul de repede pentru că pe atunci mă lăsam condus de sentimente ceea ce a fost corect, frumos și sănătos pentru noi.

Totuși trebuia să-ți dai seama că nu te merit pentru că n-a trecut mult timp și caracterul meu egoist, mândru, nepăstor, temător, comod etc a ieșit la iveală.

Țin minte că mi-au trebuit câțiva ani să înțeleg că atunci când mă întrebai dacă mi-e sete sau dacă mi-e foame de fapt te refereai la tine dar erai prea finuță și voiai să mi-o transmiți subtil.

Ce făceam eu ? Îți spuneam direct : – Mie nu mi-e foame (tradus nu-mi trebuie nimic dar dacă ți trebuie neapărat ție ceva spune-o).

– De ce nu l-ai părăsit pe jegosul ăla insensibil atunci ?

Țin minte că mergeam la teatru sau în alte locații și ploua afară, era frig, era urât iar eu din obișnuința mea de sărăntoc preferam să mergem pe jos să luăm ratbul deși era clar că te simțea prost și te deranja.

Ai fost finuță și atunci și în loc să-mi tragi un scuiat între ochi ai preferat să-ți iei mașină și să mă plimbi și pe mine pentru că eu n-am fost și nu sunt în stare să conduc nici biciclete dar mașini.

Ți-am cunoscut familia și i-am catalogat repede, așa cum făceam eu cu oamenii în general, niște needucați față de marele eu.

Taică-tu un bețiv și maică-ta o femeie simplă cu care nu aveam ce să vorbesc.

Mă bucuram câteodată când vă certați pentru că eram personajul bun iar ei dușmanii tăi.

– Tu n-ai observat ce caracter meschin aveam ?

Eu nu știam să-mi iubesc proprii părinți, pentru că nici ei nu mi-au arătat-o pe față și atunci, ce exemplu puteam să fiu pentru alții.

În loc să fiu omul care să facă legătura între voi, să te susțină , să te protejeze și să încerce să

aplaneze conflictele eu stăteam nepăsător, așa neutru ca Elveția , fiind mulțumit că toată energia negativă o trimiți către altcineva.

Ceea ce nu știam eu atunci, pentru că nu citeam foarte mult, este că agresivitatea ta îndreptată asupra tatălui este la nivel subconștient o agresivitate generală asupra bărbatului și în special a bărbaților din viața ta deci implicit asupra mea , care duce la probleme cu organele sexuale.

Probleme care duc la gelozie și impotență. Cerc vicios din care nu mai ieși.

Era să ies din el de pe balconul apartamentului în care stăteai cu chirie.

Cred că n-am avut nicio rudă de a ta pe care s-o plac pentru că la nivel subconștient eram gelos pe dragostea pe care le-o purtai.

- Îți dai seama ce om bolnav ?

În loc să mă bucur și să iau exemplul tău care căutai mereu prilej să-ți ajuți fratele sau sora eu mă supăram și mă simțeam chiar deranjat de acest lucru.

Nu cred că asta era iubire ci o chestie bolnavă, o gelozie stupidă.

Au fost ele mai încolo, în viață, și gelozii bine întemeiate dar cred c-au venit în compensare la toate bolnăviciunile mele anterioare.

- Știi că până să apari tu eu nu dădeam cadouri nimănui de Crăciun sau de Paște ? Sau de nimic.

N-ai realizat atunci că nu e cazul să stai lângă un om care nu are simțul dăruirii ?

Dacă el nu poate să dăruiască pentru alții, pentru familia lui, de ce crezi c-o s-o facă pentru tine ?

Diferența era enormă între noi.

De la nimicul meu la tine care stăteai toată noaptea să le împachetezi frumos, să le pui niște fundițe perfecte iar apoi să te bucuri când altul îți sfâșie toată munca într-o secundă.

Îți sacrificai toți banii , timpul și energia pentru a face cele mai frumoase cadouri tuturor oamenilor dragi dar în special mie.

- Nu crezi că eu trebuia să te răsfăț cu lucruri frumoase ?

Ai fost mereu atentă la cele mai nebunești dorințe ale mele și deși îți plăceau oamenii îmbrăcați elegant, nu ca tembelul de mine numai sport ieftin, mi-ai cumpărat cei mai scumpi pantaloni de trening posibili.

- Tu chiar atât de mult mai iubit ?

Trebuia să-mi tragi una cu pantalonii peste ochi și să-mi explici că nu e normal să mergi în trening peste tot.

Nu ți-ai dat seama atunci că unuia căruia nu-i pasă de el n-are cum să-i pese de tine ?

În primul rând un om trebuie să se iubească și să aibă grijă de el din toate aspectele iar eu ce făceam ?

În loc să te susțin și să mă bucur când făceai lucruri pentru tine eu mă simțeam deranjat de asta, că investești timp și bani în lucruri personale. dar eu pentru mine și evoluția mea nu făceam nimic.

Așteptam așa de la Dumnezeu să-mi cadă toate în gură.

Tu nu știi cât de mulți oameni îmi mulțumesc online sau în realitate pentru binele și ajutorul pe care îl ofer dar ceea ce nu știu ei este că fără tine eram 0.

Fără tine nu ajutam pe nimeni pentru că probabil acum stăteam la un calculator și în loc să scriu mă jucam Counter-strike sau Championsip Manager 01/02 cu update nou.

Nu eram calificat ca tehnician maseur sau nutriționist dar în primul rând nu aveam tot bagajul de înțelegere emoțională, de interpretare a suferințelor omului.

Tu mi-ai împins limitele intelectuale atât de departe la un nivel la care nu credeam c-o să ajung vreodată.

Bine cele emoționale au fost depășite de mult. Anumite momente de suferință chiar nu știu cum le-am depășit probabil cu ceva damage fizic că nu pot să respir adânc de vreo 2-3 ani așa.

Asta cu băiatul bun care suferă e o prostie . Să fi bun încasator nu e nicio virtute. E tot complacere într-o situație de căcat pentru că ești prea laș să faci ceva, să iei vreo decizie.

Un om bun care nu face nimic este la fel de inutil
ca un om rău poate chiar mai rău

Nu era evident că un om care nu poate să ia decizii
nu poate să te protejeze și să aibă grijă de tine ?

Dacă aș face un top al greșelilor mele față de tine
cred că pe primul loc ar fi faptul că nu mi-am urmărit
iubirea și instinctul.

Ce te atrage la un om ? Puterea de sacrificiu
pentru cea ce iubește și în ceea ce crede.

Toată lumea îi place pe pompieri, pe oamenii care-
și riscă viața pentru alți oameni, pe super-eroii care
sunt dispuși să facă orice sacrificiu pentru binele
celorlalți.

Dacă trebuia să fiu un super-erou atunci sigur
primeam rolul de Aquaman.

Dăruirea mea și sacrificul pe care l-am făcut
pentru tine a fost minim.

Nu mi-a pasat atât de mult de tine încât să fiu
dispus să ies din zona mea de confort ca să ajungi tu
într-o zonă mai bună.

Te-am lăsat să te zbați, să te chinui cu toate
friciile și probleme tale existențiale.

De la siguranță financiară la repararea unei
chiuvete, de la schimbarea unei prize la interacțiunea
cu tot felul de persoane pe care ai fi vrut să le eviți
eu nu m-am străduit să rezolv nimic din tot ceea ce te

frământa.

Ba mai mult câteodată mă supăram și când mă trimiteai până la magazin noaptea să-ți cumpăr ceva dulce.

Alții sacrificau totul pentru persoana iubită și eu nu eram în stare nici să merg 50 de metrii.

Mare om, mare caracter.

Bine noi doi la nivel subconștient suntem la fel numai că tot ceea ce simțeam eu, și rămânea la nivel de teorie și plan, tu puneai în aplicare.

N-ai idee la câte concerte virtuale am fost, câte piese de teatru, câte călătorii în diferite colțuri ale lumii, câte obiecte mai mari sau mai mici ți-am luat cu sufletul dar nu și practic.

Iubirea mi-a trimis mereu semnale și m-a învățat ce trebuie să fac numai că eu am pus orice mai presus de iubirea față de tine.

Am găsit orice scuză numai să nu fac ceea ce trebuia. Că n-avem timp, că n-avem bani, că n-are sens, că nu ne lasă copiii, că n-o să-ți placă, că nu merită efortul, că mai există și o data viitoare, că am altceva mai bun de făcut, că m-ar scoate din zona de confort, că ar trebui să depun mai mult efort pentru acel ceva.

Toate astea îmi vin mereu în minte la o secundă după ce intuiția îmi spune ce trebuie să fac.

- Câte cadouri surpriză ai primit la locul de muncă de la mine în toți anii aștia ?

În teorie foarte multe pentru că știam că ți-ar plăcea, în practică 0. Zero.

- Știi c-am fost, doar noi doi, în foarte multe locuri împreună dar doar în mintea mea ?

Și asta nu e partea urâtă .

Atunci când încercai să-ți procuri singură puțină libertate, să dai frâu liber unei propuneri din partea unei prietene eu eram invidios.

Toate ieșirile tale de câte o zi la munte, la mare, la fratele tău în Anglia, la Cluj, la oriunde numai să mai schimbi peisajul și să iei o gură de aer proaspăt eu nu le-am înțeles.

N-am observat că tu făceai asta pentru tine, pentru noi, pentru mine să fac ceva în privința asta.

- Dar poți să ai vreo pretenție de la mine?

Se spune că valoarea unui lucru o înțelegi și o simți abia atunci când o pierzi.

Eu te-am pierdut de câteva ori și n-am înțeles nimic.

În loc să țin minte durerea aia incredibilă, din momentele în care nu mai erai lângă mine, și să încerc să fac totul pentru a nu mai ajunge acolo eu nu mi-am învățat lecția niciodată.

M-am autocompătimit puțin, probabil am zis că e vina ta, și am făcut câteva promisiuni de care nu m-am ținut niciodată. Cam atât.

Acesta a fost tot efortul meu pentru ceea ce , în teorie, era cel mai valoros lucru pentru mine.

Mi-au trebuit ani de zile , bine recunosc că până acum câteva zile nici nu mă gândeam practic să fac așa ceva, pentru a înțelege că dăruirea și sacrificiu pentru celălalt sunt cele mai importante lucruri și nu poți obține ceva mareț fără ele. Iar tu ești ceva mareț.

Eu am fost mereu mulțumit cu puțin. Minimul necesar în toate domeniile era suficient pentru mine.

Minim de efort psihic, fizic și financiar era perfect.

Dar nu poți avea lucruri de preț fără multă muncă.

La ce suflet frumos se găsește în interiorul tău ar fi trebuit să înțeleg de la început că e nevoie de mult sacrificiu pentru a-l păstra doar pentru mine.

E nevoie de un bărbat adevărat pentru a păzi o asemenea comoară.

Sigur pe posturile de menajeră, babysitter, help desk support, ținător de morală și de sfaturi nenecesare plus alte calități ale mele am fost excelent.

Dar n-am fost niciodată bărbatul de care aveai tu nevoie.

Un om mic cu aspirații pe măsură.

Am câștigat jackpotul după care am băut ca prostul toți banii pentru că caracterul meu ieftin n-a putut administra o asemenea recompensă.

Am primit prea mult decât puteam duce atunci și nu exista decât varianta să mor sau să te pierd.

Și de murit se pare că n-am făcut-o încă.

Bine am tot primit semne pe parcurs, Dumnezeu a încercat să mă ajute, dar eu nimic.

– Știi c am fost la bunica mea să te cunoască?

Mi a zis atunci că ești o fată bună și să am grijă de tine.

Își dorea așa mult să danseze la nunta noastră numai c a murit cu câteva zile înainte.

Îmi pare atât de rău acum că n am ascultat-o de-mi curg lacrimile șiroaie numai când mă gândesc. Asta se întâmpla chiar azi de dimineață.

Sunt în mijlocul bisericii și toți enoriașii se uită la mine gândit ce bun creștin o fi băiatul ăsta. Ce cazne teribile sunt în sufletul său.

Dacă nu trecea exact atunci o doamnă cu un copil paralizat în scaun cu rotile cred că n-aș fi realizat micimea problemei mele și începeam să cred că sunt cel mai amărât om de pe pământ.

Dar totuși problema mea existențială este cea care a făcut întotdeauna lumea să se miște, să evolueze.

Pentru iubire oamenii au început războaie și au făcut lucruri oribile dar măcar au făcut ceva.

În timp ce unii erau dispuși să piardă tot și să moară eu am zis că dacă dau o dată pe săptămână cu

aspiratorul și mai vin și cu câte un kinder bueno, din când în când , e suficient.

Se pare că n-a fost.

De multe ori m-ai întrebat dacă știind toate lucrurile prin care o să trecem așa fi dispus s-o iau de la capăt și pot să-ți răspund ca Cristi Minculescu : "O altă viață de-aș mai avea. Tot pe tine te-aș căuta."

Mi-ar plăcea să mă pot întoarce în timp , atunci pe 15 iulie 2007 , și cu gândirea de acum să pot să te tratez așa cum ai meritat din totdeauna.

Dar cum timpul nu este o linie continuă eu cred că pot schimba tot ceea ce am greșit față de tine și de toți ceilalți oameni.

Pentru că vreau să îndrept ce se mai poate îndrepta , o s-o iau treptat cu toate regretele pe care le am față de tine , să zicem 1000 , iar după ce le rezolv pe toate pot să fiu împăcat cu mine.

Nu vreau ca atunci când o să fiu bătrân și o să mă întrebe nepoții : Care este cel mai mare regret al tău bunicule? răspunsul meu să fie : – Că n-am făcut totul pentru iubirea pe care o simțeam în suflet.

Mă opresc aici pentru că am vorbit prea mult și am făcut prea puțin în toți anii aștia.

Te iubesc Honeybunny"

semnat Puiuțu

Prima dovadă a ta de afecțiune și prima mea ignoranță

P.S. Dacă totuși ajungi să citești scrisoare te rog să mă ierți c-am făcut-o publică deși știu că nu-ți place expunerea publică, noi fiind asemănători la interior îți dai seama că și mie mi-a fost incredibil de greu s-o fac, dar trebuia pentru că sunt atâția oameni care trăiesc relații false, moarte, care nu-și ascultă iubirea, atâția copii care au nevoie și de mamă și de tată lângă ei și care poate se trezesc citind greșelile mele.

Nu-ți fie teamă de părerea sau privirile unor oameni falși, pe care vechiul eu i-ar putea face să plângă din câteva vorbe, și care doar se bucură la răul altuia pentru că în viața lor nu e nimic bun.

Și pentru mine a fost cel mai greu lucru pe care l-am scris vreodată.

Tu în toată povestea asta ești de fapt personajul pozitiv. E un fel de "Primal fear" în care la sfârșit îți dai seama că eu, personajul iubit și admirat de toată lumea. marele eu care le știu pe toate și îi învăț pe toți ce e bine și ce e rău în viețile lor, eu sunt diavolul.

Meritam un Oscar pentru interpretare inconștientă.

Epilog

Ceea ce trebuie să înțelegeți voi, cei care citiți

aceste rânduri adică cei 10 fani ai mei de pe site, este esențialul iar acest esențial reprezintă o idee și nu o telenovelă între doi oameni.

Ideea principală este că n-ai voie să pui niciodată nimic mai presus de iubire pentru că la sfârșit o să regreti amarnic.

Voi poate că sunteți încă în situații mai bune decât a mea și încă mai aveți timp la dispoziție să vă treziți din starea de letargie și să faceți ceva pentru iubirea voastră.

Și nu este vorba despre un om ci despre toți cei din jurul nostru.

Eu n-am greșit numai față de iubita mea ci față de toți oamenii și în special față de mine.

Evoluția noastră se poate face doar realizând că singurul lucru care contează cu adevărat este să fim de ajutor celorlalți și prima întrebare pe care ar trebui s-o spunem oricărui om este :

– Cu ce pot să-ți fiu de folos ?

Dăruirea, sacrificul și iubirea sunt singurele lucruri care dau sens vieții.